

moeten voegen (1797). Deze toevoeging behelst, dat de raad, die getuige is geweest van de vorderingen van den citoyen Ingres, zich haast hulde te brengen aan zijn talenten, zijn gedrag en goede zeden, en met genoegen voorziet, dat deze jonge mededinger in de kunsten eens zijn vaderland eer zal aandoen, door de superioriteit, die hij zeer nabij is te verwerven, van zijn vermogens.

Te Parijs wordt hij leerling van David, die hem o.a. het schilderen van de accessoires op het beroemde portret van Mme. Récamier opdraagt. Maar het zal nog tot 1799 duren eer hij tot de Ecole des Beaux-Arts wordt toegelaten. Hier verwerft hij zich spoedig een eerste plaats. In 1801 is hij de winnaar van den prix de Rome met „Achille recevant les ambassadeurs d'Agamemnon". De in dien tijd zeer beroemde Engelsche beeldhouwer Flaxman, noemde dit doek het krachtigste werk, dat de Fransche School sinds lang had voortgebracht.

De ongeregelde toestand waarin de financiën van den franschen staat zich bevonden, was oorzaak, dat de jonge kunstenaar eerst 5 jaar later, in 1806, naar Rome kon vertrekken. Intusschen werd hij, met enkele kameraden, door Bonaparte alvast van den krijgsdienst vrijgesteld, en kreeg hij, altijd tegen een huur van 60 francs, van het gouvernement een kamer in het voormalig Capucijnerklooster. En nu moest hij maar zien aan den kost te komen. Ingres slaagde hierin door voor verschillende geïllustreerde publicaties, prenten te copiëren en naar het antiek te teekenen, en voorts door portretten te schilderen, aanvankelijk van lieden uit zijn naaste omgeving, wat niet veel opleverde, maar spoedig ook van beter gesitueerden, voornamelijk menschen afkomstig uit zijn geboortestreek.

In 1805 bestelde Monsieur Philibert Rivière Ingres de drie beroemde familie-portretten, die thans in het musée du Louvre hangen. Zij vormen een eerste hoogtepunt in het oeuvre van den meester. Te denken, dat hij nog geen 25 jaar oud was, toen hij deze meesterwerken schilderde! Ook zijn uit dezen tijd de beide portretten, die hij van Napoleon maakte, het eerste dezen voorstellende als Eerste Consul, voltooid in 1804, welk doek voor de stad Luik bestemd was, het andere hem daarna, nadat Bonaparte inmiddels Keizer geworden was, opgedragen, en met bestemming voor de Wetgevende Vergadering, dat den heerscher in vol ornaat van imperator weergeeft. Een merkwaardige bijzonderheid is, dat Napoleon niet voor den schilder poseerde, maar dat het dezen genoeg moest zijn, dat zijn opdrachtgever zich in een gaanderij van het Paleis van Saint-Cloud aan hem vertoonde. Beide portretten zijn van een wonderlijke schoonheid, dat van den Keizer op zijn troon fascineert door den praal, de majesteit en grootheid, die er, niet het minst door het met weidsche fantaisie geordende lijnenspel, in uitgedrukt wordt.